

Indkomstkatten i København.

Af

F. Jensen,

Expeditionssekretær i Københavns Skatteinspektorat.

(Fortsættelse.)

Om Skatteansættelsen og de Forhold, der staa i Forbindelse med samme.

Naar samtlige i det Foregaaende omhandlede Betingelser for en Persons Skattepligt til Kommunen ere tilstede, udkræves endnu, for at Skattepligten kan træde i Kraft, at den Paagældende paa lovformelig Maade er ansat til Skat, thi er han forbigaaet ved Ligningen, kan der ikke rettelig afkræves ham noget Skattebidrag for vedkommende Skatteaar.

Naar undtages Bestemmelsen i § 15 i Lov '19. Febr. 1861, hvorefter Kongen bestemmer den Indkomstskat, som Medlemmerne af Kongehuset skal udrede, maa Skatteansættelsen, for at være lovlig, foretages af de dertil anordnede Myndigheder under Iagttagelse af de i Loven nærmere foreskrevne Regler for Skattelisternes Udfærdigelse og Offentliggørelse.

I. Ligningsmyndighederne.

Disse bestaa af 1) Ligningsmændene, 2) Ligningskommissionen og 3) Overligningskommissionen.

1) Ligningsmændene. Ifølge § 1 i Lov 1. April 1887 er Staden med Hensyn til Ansættelsen af den skattepligtige Indtægt inddelt i Distrikter, hvis Antal for Tiden er bestemt til 25. For hvert af disse Distrikter er anordnet en særlig Kommission, bestaaende af 4 af Borgerrepræsentationen paa 4 Aar udvalgte Mænd af Distriktets Beboere. Ingen kan undslaa sig ved at modtage Valg som Ligningsmand, medmindre han har opnaaet en Alder af 60 Aar eller anfører en Fritagelsesgrund, som Borgerrepræsentantskabet finder antagelig. De kunne gjenvælges; dog skal den, der i mindst 4 Aar uafbrudt har været Ligningsmand, ikke være pligtig at modtage Valg paany før efter Udløbet af et ligesaa langt Tidsrum som det, hvori han har fungeret som Ligningsmand. De Valgte udtræde, naar de fraflytte Kommunen, samt ellers af Grunde, som Borgerrepræsentantskabet finder antagelige. Dør eller fratræder en Ligningsmand inden Udløbet af det Tidsrum, for hvilket han er valgt, gælder det nye Valg for Resten af Valgperioden.

De for hvert Distrikt valgte Ligningsmænd sammentræde under Forsæde af et af Ligningskommissionens Medlemmer og foretage Ansættelsen af de Skattepligtiges Indtægt paa Grundlag af de indkomne Selvangivelser og de iøvrigt foreliggende Oplysninger. Ligningsmændene ere derhos berettigede til at indrømme den i § 4 i Lov 1. April 1887 ommeldte Skattelempelse.

2) Ligningskommissionen bestaar af Borgmesteren og Raadmanden for Magistratens 2den Afdeling, henholdsvis som Formand og Viceformand, samt saamange

af Borgerrepræsentantskabet, indenfor dets egen Midtevalgte Medlemmer, som Indenrigsministeren efter Indstilling fra Kommunalbestyrelsen maatte bestemme, hvorhos saavel Magistraten som Borgerrepræsentantskabet kan, hvis det anses nødvendigt, vælge Suppleanter til at indtræde i de faste Medlemmers Sted, hvis Nogen af disse faar Forfald, jfr. § 7 i Lov 1. April 1887. Antallet af Kommissionens Medlemmer er for Tiden 5, hvorhos der af Magistraten er udnævnt 2 Suppleanter og af Borgerrepræsentantskabet 3. Hvert af Ligningskommissionens Medlemmer fungerer f. T. som Formand for Ligningsmændene i 5 af Stadens Ligningsdistrikter, men foruden denne Deltagelse i selve Ligningsarbejdet bestaar Kommissionens Virksomhed i at afgøre de over Ligningsmændenes Ansættelser indkomne Klager, hvorhos den foretager Ansættelsen i de Tilfælde, hvor denne beror paa Afgørelsen af et Principspørgsmaal, hvilke Sager ifølge § 3 i Lov 1. April 1887 skulle henvises til Ligningskommissionen paa Forlangende af Ligningsmændenes Formand. Udenfor dette Tilfælde kan Ligningskommissionen som saadan ikke foretage nogen Skatteansættelse.

Naar Ligningskommissionen har afgjort de indkomne Klager, underrettes Klagerne om Resultatet af de trufne Afgørelser, der sker ved Stemmeferhed saaledes, at Formandens Stemme i Tilfælde af Stemmelighed gør Udslaget. Ingen af Kommissionens Medlemmer kan deltage i Afgørelsen af en Klage over den for hans eget Vedkommende stedfundne Indtægtsansættelse.

3) Overligningskommissionen bestaar af 3 af Kongen paa 3 Aar udnævnte Mænd, hvoraf i Reglen den ene er juridisk uddannet og fungerer som Formand. Kommissionens Kendelser, der ere ledsagede af Præmisser, ere endelige og upaaankelige; Kommissionen er berettiget til at lade Klagerne bekræfte de af dem afgivne Erklærings Rigtighed med Ed.

Kommissionen afgør alle de Ansættelsen vedrørende Spørgsmaal, som indankes for den, men forsaavidt denne ikke beror paa faktiske Oplysninger, der lade sig efterregne, men paa et umiddelbart Skøn af Ligningskommissionen, da har det sit Forblivende ved dette Skøn, medmindre Klageren erklærer at ville meddele fuldstændige, saavidt Forholdene tillade det, dokumenterede Oplysninger om sine Indtægter, hvorved Overligningskommissionen sættes i Stand til at danne sig en selvstændig Mening.

Overligningskommissionen kan ikke behandle en Klage, der ikke forinden har været forebragt Ligningskommissionen, se iøvrigt §§ 19 og 20 i Lov 19. Februar 1861.

Ifølge § 10 i L. 19. Februar 1861, jfr. § 11 i L. 1. April 1887 ere alle offentlige Myndigheder, herunder indbefattet Bestyrelser for Banker, Assuranceselskaber, Kreditforeninger og desl., pligtige til at meddele Ligningsmyndighederne de Oplysninger, der af disse maatte forlanges som fornødne til Opfyldelsen af deres Hverv, saasom Fortegnelser over Gager, over de paa Navn noterede Obligationer eller Aktier, tinglæste Panteobligationer, de i Overformynderiet indsatte Kapitaler og desl. Forsaavidt Vedkommende vægrer sig ved at meddele de forlangte Oplysninger, afgør Indenrigsministeriet, hvorvidt han dertil er pligtig, og kan, om fornødent, ved Fastsættelsen af en Dagmulkt skaffe den givne Bestemmelse efterkommet.

I Henhold til den Indenrigsministeriet saaledes givne Bemyndigelse har Ministeriet, i Anledning af en fra en Bank og nogle Kreditforeninger fremsat Vægning ved at meddele Ligningskommissionen Fortegnelser over de paa Navn noterede Obligationer og Aktier, ved Skr. af 21. Febr. 1888 resolveret, at den ovennævnte Lov-

bestemmelse er at forstaa saaledes, at det ikke kan paa-lægges Direktionen for en Kreditforening eller Bank at meddele en Fortegnelse over Ejerne af de i Foreningens eller Bankens Bøger noterede Obligationer eller Aktier, men kun en Meddelelse om hvilke Effekter, der maatte være noterede paa de af vedkommende Ligningsmyndighed opgivne Personers Navne.

De Forretninger, der i Henhold til Lov 1. April 1887 ved Magistratens Foranstaltning skulle udføres med Hensyn til Tilvejebringelsen og Bearbejdelsen af Materialet til Ligningslisterne, Forkyndelsen af Ligningskommissionens Afgørelser m. v., ere underlagte Københavns Skatteinspektorat, der ligeledes afgiver den fornødne Sekretærhjælp for Ligningsmændene og Ligningskommissionen.

Samtlige Medlemmer af fornævnte Kommissioner, saavel som Enhver, der som Sekretær eller Medhjælper bistaar Ligningsmyndighederne ved Ligningsarbejderne eller Klagernes Behandling, ere forpligtede til ligeoverfor Uvedkommende at bevare ubrødelig Tavshed med Hensyn til de Oplysninger om Skatteydernes Forhold, som ved Varetagelsen af deres Hverv maatte komme til deres Kundskab, kfr. § 19 i L. 19. Febr. 1861, jfr. § 10 i L. 1. April 1887.

II. Om Selvangivelse af den skattepligtige Indtægt og Virkningerne af saadan Angivelse.

Ifølge § 2 i L. 1. April 1887 skal der inden hvert Aars 15. Januar ved Magistratens Foranstaltning udsendes Blanketter til Selvangivelse med Opfordring til inden Udgangen af Januar Maaned at tilbagesende dem i udfyldt Stand. Blanketterne indrettes efter en af Indenrigsministeren foreskreven Formular og underskrives af Anmelderen. De Selvangivelser, der indkomme efter den 31. Januar, kunne ikke fordres tagne i Betragtning; dog ere de af Stadens Beboere, der efter Lovgivningen ere forpligtede til at føre avtoriserede Handelsbøger, be-

rettigede til at gøre Selvangivelse indtil Februar Maanedes Udgang.

Det er en frivillig Sag, om Skatteyderne ville opgive deres Indtægter, eller overlade til Ligningsmændene at fastsætte disse efter et Skøn. Loven af 19. Febr. 1861 hviler dog paa Forudsætningen om, at Selvangivelse i Almindelighed vil blive benyttet, da det i modsat Fald vilde være forbundet med store praktiske Vanskeligheder at gennemføre Lovens Bestemmelser. Det har da ogsaa vist sig, at Størstedelen af Skatteyderne selvangive deres Indtægter, hvilket navnlig, efter at Loven af 1. April 1887 er traadt i Kraft, er bleven almindelig i en stedse stigende Grad. Dette kan formentlig tildels tilskrives den Omstændighed, at der ved sidstnævnte Lov er indført Bestemmelsen om, at de Skatteydere, der ikke benytte Selvangivelse, ikke kunne fordre en foretagen Skatteansættelse nedsat, naar Nedsættelsen ikke andrager mere end $\frac{1}{8}$ af den antagne Indtægt, se § 6.

For at en Selvangivelse skal kunne betragtes som gyldig, maa den være indkommen i rette Tid; den maa derhos være tydelig udfyldt med det Beløb, som Indtægten har udgjort i det forløbne Kalenderaar. Er dette ikke sket, og det ikke af Selvangivelsen kan ses, hvad Indtægten har udgjort, eller den ikke er forsynet med Vedkommedes Underskrift, er Selvangivelsen forsaavidt ugyldig, som den paa-gældende Skatteyder intet Krav har paa, at der tages Hensyn til den, kfr. O. L. K. Nr. 55/1869 S. 104. Som Exempler paa utydelig eller unøjagtig udfyldte Selvangivelsesblanketter kan anføres: naar Indtægtsrubriken er udfyldt med ubestemte Udtalelser, saasom: »Utilstrækkeligt til at leve af«, »Ubestemt«, »Over 800 Kr.« eller »Under 1000 Kr.« Der maa angives et bestemt Beløb, som forøvrigt godt kan specificeres, naar dette blot sker paa en saadan Maade, at Hovedsummen kan udfindes. Heldigst er det dog, at Specifikationen, eller

andre Oplysninger om Indtægternes Beskaffenhed og Kilder, gives paa et særligt Bilag, som vedlægges Selvangivelsen.

Men naar en Selvangivelse er nøjagtig udfyldt og indleveret i rette Tid, har vedkommende Skatteyder Krav paa, at den behandles ved Skatteansættelsen. Derimod kan han ikke forlange Selvangivelsen tagen til Følge uden nærmere Undersøgelse, thi det er netop Ligningsmændenes Opgave ikke alene at ansætte Skatteindtægten for de Skatteydere, der ikke bruge Selvangivelse, men ogsaa at skønne over, hvorvidt de indkomne Selvangivelser, sammenholdt med de om den Paagældende iøvrigt foreliggende Oplysninger, kan tages til Følge eller bør forkastes. Bliver Selvangivelsen imidlertid forkastet, skal der gives Vedkommende særlig Underretning herom, tilligemed Oplysning om, hvortil Ligningsmændene have ansat hans Indtægt, og paa hvilken Maade han vil have at forholde sig, hvis han ønsker Ansættelsen prøvet af Ligningskommissionen, kfr. § 3 i L. 1. April 1887.

Som en særlig Virkning af, at Selvangivelse er benyttet i rette Tid, kan endnu nævnes, at en Skatteyder kun i saa Fald kan indrømmes Nedsættelse i sin Skatteindtægt paa Grund af særlige Forhold, saasom talrig Familie at forsørge, Gæld eller andre lignende Byrder, naar han samtidig indgiver en paa Grunde støttet Begæring derom, se § 4 i Lov 1. April 1887.

For falsk eller urigtig Selvangivelse foreskriver Loven streng Bødestraf. Herom hedder det i § 21 i Lov 19. Februar 1861: »Den, der til Skade for Kommunen mod bedre Vidende gør en urigtig Selvangivelse eller meddeler urigtige Oplysninger om sine Indtægter til Lignings- eller Overligningskommissionen*), straffes med til Stadens Kasse at bøde den besvegne

*) Under Lignings- og Overligningskommissionen maa nu ogsaa medregnes Ligningsmændene, se § 11 i Lov 1. April 1887.

Indkomstskats Beløb 10 Gange; har han tilbudt eller aflagt falsk Ed, anses han med den derfor bestemte Straf. Opdages Besvigelsen ved Behandlingen af dens Dødsbo, der har gjort sig skyldig deri, erlægges af Boet den besvegne Indkomstskat med dens dobbelte Beløb.*

Denne Strafbestemmelse anvendes uvægerlig i alle Tilfælde, hvor der opdages Besvigelser, hidført ved falske eller urigtige Selvangivelser eller urigtige Oplysninger, der have været bestemmende ved Fastsættelsen af Skatteindtægten i de Tilfælde, hvor Paagældende har erholdt Nedsættelse i den af Ligningsmændene foretagne Ansættelse.

Straffen rammer ikke alene dem, der forsætlig og med Overlæg har ført Ligningsmyndighederne bag Lyset og derved besveget Kommunen for Indkomstskat, men den maa utvivlsomt ogsaa komme til Anvendelse i saadanne Tilfælde, hvor den Paagældende ved Skødesløshed eller Ligegyldighed har opgivet urigtigt, naar det efter de foreliggende Omstændigheder kan skønnes, at han har været eller burde være vidende om det urigtige i Selvangivelsen. Der kan selvfølgelig ved Bødens Fastsættelse være formildende Omstændigheder tilstede, som tale for, at Straffen ikke anvendes i sin fulde Strenghed, i hvilken Henseende eksempelvis kan nævnes det Tilfælde, at den Paagældende selv anmelder sin Forseelse og tilbyder at rette for sig i Mindelighed.

Viser det sig, at han har været i god Tro ved at opgive urigtigt, f. Ex. naar Selvangivelsen grunder sig paa en undskyldelig Misforstaaelse af Lovens Bestemmelser, og det iøvrigt efter Omstændighederne kan skønnes, at det ikke har været hans Hensigt at unddrage sig Skatten, kan han dog ikke fri sig for ethvert Ansvar i Anledning af urigtig Selvangivelse, naar han derved har paaført Kommunen et Tab. God Tro frir vel for Straf, men ikke for Erstatning, og han er derfor formentlig pligtig at efterbetale den forlidet

erlagte Skat, eventuelt med Tillæg af Renter og Renters Rente.

Opdages Besvigelsen i den Paagældendes Dødsbo, kræves uvægerlig af Boet den besvegne Indkomstskats dobbelte Beløb.

I denne Henseende mærkes, at Skifteretten og executores testamenti ere pligtige til at meddele alle de Oplysninger, som de ere i Stand til at give om den Afdødes Indtægter og Formuesforhold, og som ere nødvendige for at Ligningskommissionen kan opgøre sit Krav til Anmeldelse i Boet. En af den Kgl. Lands- over- samt Hof- og Stadsret under 4. September 1869 til Justitsministeriet afgiven Erklæring om dette Spørgsmaal gaar saaledes ud paa, at det efter Indholdet af § 21 i Slutningen er gjort saavel ordinære som extraordinære Skifteretter til Pligt, naar de ved Behandlingen af et Dødsbo, hvad enten dette sker proprio motu eller efter Henvendelse fra Ligningskommissionen, opdage Besvigelsen, da at give Ligningskommissionen Underretning herom, for at denne kan gøre sit lovhjemlede Erstatningskrav gældende i Boet, samt at det følger af Forholdets Natur, at denne Fordring først gyldigen kan rejses, naar Besvigelsen er opdaget, i hvis Følge Fordringen ikke kan anses prækluderet ved Proklamas Udløb i Boet, men maa, uanset om dette maatte være udløbet eller ikke, kunne gøres gældende til enhver Tid inden Boets Slutning.

III. Om Indtægtsansættelsen, Ligningslisterne og deres Fremlæggelse.

Ansættelsen af den skattepligtige Indtægt foretages paa Grundlag af de indkomne Selvangivelser og de iøvrigt foreliggende Oplysninger af Ligningsmændene, der, for hvert Distrikts Vedkommende, affatte Listerne over de Skattepligtige med Angivelse af den for hver ansatte skattepligtige Indtægt. Listerne, ved hvis Affattelse Magistraten ved Skatteinspektoratet yder den fornødne

Medhjælp, affattes efter et af Indenrigsministeren fastsat Skema, der skal være indrettet saaledes, at det ikke kan ses, hvem der har brugt Selvangivelse, udenfor de Tilfælde, i hvilke der i Henhold til § 4 i Lov 1. April 1887 er indrømmet Nedsættelse i Skatteindtægten. Ansættelsen foregaar i Møder, som det Medlem af Ligningskommissionen, der fungerer som Formand for vedkommende Ligningsmænd, berammer. Selvangivelserne prøves, antages eller forkastes, og for de Skatteydere, der ikke have benyttet Selvangivelse, eller hvis Selvangivelse er bleven forkastet, anslaaes Indtægten. I Tilfælde af Meningsulighed afgøres Sagerne ved Stemmeferlighed saaledes, at Formandens Stemme gør Udslaget, hvor lige Stemmer staa imod hinanden. Ved Ansættelsen af Skatteindtægten for Ligningsmændene selv eller den fungerende Formand, hvis denne bor i Distriktet, fratræder den, om hvis Ansættelse der er Tale. Forsaavidt Formanden finder, at en Ansættelse beror paa et Principspørgsmaal, skal han forlange Sagen henvist til Ligningskommissionen.

Da Skatteansættelsen saaledes sker distriktvis, er der ikke fastsat noget nærmere bestemt Tidspunkt, paa hvilket de enkelte Distriktsligninger skulle foregaa, kun skal Ansættelsen af Skatteindtægten for samtlige Distrikters Vedkommende være tilendebragt inden Udgangen af Maj Maaned, kfr. L. 1. April 1887 § 3. Forinden Ligningslisternes Fremlæggelse skal Enhver, hvis Selvangivelse ikke er bleven tagen tilfølge, underrettes herom med Oplysning om, hvorledes han er bleven ansat, og paa hvilken Maade han har at forholde sig, hvis han ønsker Ansættelsen prøvet af Ligningskommissionen.

Efterhaanden som Ansættelsen af Skatteindtægten i et Distrikt er tilendebragt, fremlægges Listerne, efter forudgaaet Bekendtgørelse i det eller de til offentlige Bekendtgørelser avtoriserede Blade, til almindeligt Efter-syn paa et for Distriktets Beboere bekvemt Sted, som

Magistraten nærmere bestemmer, og ligge til Eftersyn i 14 Dage. Alle Distrikternes Lister trykkes samlede og kunne af enhver Skatteyder forlanges udleverede mod en fastsat lav Betaling, efterat det Fornødne herom er kundgjort i de avtoriserede Blade, kfr. § 5 i Lov $\frac{1}{4}$ 1887.

Foranstaaende Regler gælde dog kun for den egentlige Hovedligning, idet der med Hensyn til Ansættelsen af Tilflyttere følges modificerede Bestemmelser, se § 9 i nysnævnte Lov. Ved Afgørelsen af en Tilflytters Klage kommer det ham ikke til Skade, at han ikke har brugt Selvangivelse.

Ved Ansættelsen af de Skattepligtiges Indtægter afrundes disse til fulde Hundreder af Kroner, saaledes at Tallet 200 kan gaa op deri. Hvad Indtægten overstiger dette Beløb tages ikke i Betragtning. De Personer, hvis Indtægter ikke antages at naa fulde 800 Kr., forbigaas ved Ansættelsen.

IV. Om Reglerne for Indsigelser mod de skete Indtægtsansættelser.

Naar Indsigelser mod Skatteansættelserne skal kunne tages i Betragtning, maa de ifg. § 6 i L. 1. April 1887 være indgivne skriftlig til Ligningskommissionen inden 8 Dage efter Udløbet af det Tidsrum, i hvilket Listerne for det paagældende Distrikt skulle fremligge til almindeligt Eftersyn. Da Fristerne kunne være forskellige for de forskellige Ligningsdistrikter, alt eftersom de paagældende Lister blive før eller senere fremlagte, maa enhver Skatteyder saaledes selv mærke sig, til hvilket Ligningsdistrikt han henhører, hvorom Oplysning er givet i den trykte Selvangivelsesblanket, samt naar Indsigelsesfristen udløber. I saa Henseende mærkes, at Mandtallene, der danne Grundlaget for Ligningslisterne, optages umiddelbart efter Oktober Flyttedag, og at de Skattepligtige derfor i Reglen vil være optagne paa Skattelisterne for det

Distrikt, i hvilket de have haft Bopæl den sidste Oktober Flyttedag eller strax efter samme.

I Bekendtgørelserne om Listernes Fremlæggelse findes angivet de Gader og Husnummere, der henhøre til hvert enkelt Ligningsdistrikt, og Bekendtgørelserne indeholde ogsaa Oplysning om, naar Indsigelsesfristen for hvert af de paagældende Distrikter udløber.

Indkommer en Indsigelse efter Udløbet af den lovbestedte Frist, vil den ikke blive tagen tilfølg, men Ansættelsen forbliver staaende ved Magt, selv om den efter de fremkomne Oplysninger maa antages at være for høj. Kun i Tilfælde, hvor Ligningskommissionen efter de foreliggende Omstændigheder kan skønne, at Klageren faktisk har været forhindret fra i rette Tid at forvisse sig om den for ham skete Ansættelse, kan Kommissionen tage under Overvejelse, hvorvidt der kan ses bort fra, at Indsigelsen er kommen for sent saaledes, at Klagen eventuelt gøres til Genstand for Behandling i Realiteten.

Enhver, der er ansat til skattepligtig Indtægt, kan forøvrigt klage ikke blot over sin egen Ansættelse, men ogsaa over enhver Andens, som han formener er for lav, saavel som over, at Nogen er forbigaaet. Klager over Andenmands Ansættelse eller Forbigaaelse maa selvfølgelig være forsynede med Klagerens Underskrift og Adresse, og forinden saadan Klage afgøres, skal der gives den, der er Genstand for Klagen, Lejlighed til at udtale sig om samme. Anonyme Klager have saaledes ikke Krav paa at komme i Betragtning. Gaar en Begæring fra en Skatteyder ud paa Forhøjelse af hans egen Indtægt, tages denne Begæring uden videre Undersøgelse til Følge. Begæring om Nedsættelse kan derimod ikke tages i Betragtning, naar den Paagældende enten slet ikke eller ikke i rette Tid har brugt Selvangivelse, og Nedsættelsen ikke andrager mere end $\frac{1}{8}$ af den antagne Indtægt, medmindre Ligningskommissionen finder, at han har anført fyldestgørende Grunde

for, at han ikke er fremkommen med Selvangivelsen inden den foreskrevne Tid.

Ved Klager over for høj Ansættelse maa den Paa-gældende enten skriftlig eller mundtlig meddele Ligningsmyndighederne saadanne Oplysninger og Bevisligheder, som kunne gøre det indlysende eller dog i høj Grad sandsynligt, at Ansættelsen er for høj. Vælger han skriftlig Redegørelse, maa han selvfølgelig, navnlig naar Ligningsmændene have forkastet hans Selvangivelse, give en fuldstændig og udtømmende Forklaring om sine Indtægter og Indtægtskilder, da han ikke kan vente, at Ligningskommissionen vil omstøde Ligningsmændenes Skøn, naar han ikke meddeler væsentlig andet eller mere, end hvad der fremgaar af Selvangivelsen. Han gør derfor rettest i at bilægge Klagen med et fuldstændigt og nøjagtigt Regnskab, eller, hvis han ikke forstaar at aflægge et saadant, da at meddele saadanne Oplysninger, at der derpaa kan bygges et Skøn over hans Indtægter, f. Ex. naar han er Handlende eller Næringsdrivende, vil en Angivelse af Omsætningens Størrelse og Driftsudgifterne ofte kunne give en Vejledning ved Bedømmelsen af hans Klage.

Tror han sig ikke i Stand til ad skriftlig Vej at kunne gøre tilstrækkelig Rede for sig, staar det ham frit for, hvad dog udtrykkelig maa anføres i Klagen, at fremsætte Begæring om mundtlig at maatte meddele nærmere Oplysninger. Han vil da blive tilsagt til personligt Møde, og kan for den Embedsmand, som af Ligningskommissionens Formand er bemyndiget til at modtage hans Forklaring, fremføre hvad han mener taler for, at hans Indsigelse bør tages til Følge. Han maa dog ved denne Lejlighed afgive en aabenhjertig Forklaring om sine Forhold og finde sig i at besvare de Spørgsmaal, der af Hensyn til Sagens Oplysning rettes til ham. Vægrer han sig herved, eller er han forbeholden i sine Meddelelser, har han intet Krav paa, at hans Indsigelse bliver tagen til Følge; han har

Intet at beklage sig over i saa Henseende, da han i den Tavshedspligt, som Loven paabyder Enhver, der har med Ligningsarbejdet og Klagernes Behandling at gøre, er tilstrækkelig betrygget imod, at Noget af det han meddeler vil komme til Uvedkommendes Kundskab, saa han kan ikke paaskyde, at Frygten herfor afholder ham fra en aaben Forklaring.

Naar en Skatteyder end ikke tilnærmelsesvis kender Størrelsen af sin virkelige Indtægt og heller ikke kan meddele saadanne Oplysninger, at Ligningskommissionen derpaa kan danne sig et Skøn over denne, kan han ikke vente Nedsættelse af den skete Ansættelse, naar denne ikke er større, end at det ansatte Beløb kan skønnes at medgaa til hans egne og Families Fornødenheder, kfr. O. L. K. Nr. ²⁷⁶/₁₈₆₂, S. 47, og Nr. ¹⁸/₁₈₇₆ ibd.

Det er kun selve Indtægtsansættelsen, der kan være Genstand for Nedsættelse i Henhold til derom fremsat Begæring fra vedkommende Skatteyder, derimod ikke Skatteprocenten, medmindre en under Militæretaten ansat Person skulde være beskattet med mere end 2 pCt. af sine Tjenesteindtægter, thi i saa Fald er han berettiget til at forlange Nedsættelse i den beregnede Indkomstskat i Forhold hertil. Ligningsmændenes Afgørelse af Andragender om Nedsættelse i i Henhold til § 4 i L. 1. April 1887 kan ikke indankes for Ligningskommissionen, jfr. § 19 i L. 19. Febr. 1861.

Naar de indkomne Klager ere afgjorte af Ligningskommissionen, underrettes de Paagældende om Udfaldet, hvorved bemærkes, at samtlige Klager skulle være afgjorte inden Udgangen af Avgust Maaned, se § 8 i L. 1. April 1887.

Er Klageren utilfreds med Ligningskommissionens Afgørelse, kan han inden 14 Dage efter Forkyndelsen indgive en paa Grunde støttet Besværing til Overligningskommissionen, der da tager hans Sag under Behandling i Overensstemmelse med Reglerne i Lov 19. Febr. 1861 §§ 19 og 20, se iøvrigt hvad foran er be-

mærket under »Overligningskommissionen«. Indkommer Klagen efter Udløbet af den nysnævnte Frist, vil den blive afvist som for sent indkommen.

Overligningskommissionen er berettiget til at antage lønnede Medhjælpere, der navnlig skulle staa den bi ved at gennemgaa de Aktstykker og Dokumenter, der skulle tjene til Oplysning ved Ansættelsen. Den, der ønsker mundtlig at give nærmere Oplysninger, maa ytre sig herom i selve Klagen; ønsker han at møde personlig for selve Kommissionen, kan dette ikke nægtes ham, kfr. § 19 i L. 19. Febr. 1861.

V. Indkomstskattens Beregning.

Naar den skattepligtige Indtægt er fastsat for samtlige Distrikters Vedkommende, bestemmer Kommunalbestyrelsen med hvilken Procent Skatten skal beregnes. Procentens Størrelse vil afhænge af Kommunens Behov i det paagældende Aar, eftersom Indkomstskatten tjener til Dækning af de kommunale Udgifter, som ikke kunne afholdes af de løbende Indtægter, dog maa Indkomstskatten ifg. § 16 i L. 19. Febr. 1861 ikke sættes højere end 3 pCt. af den samlede Skatteindtægt. Først naar Procenten er fastsat, beregnes Skatten for hver enkelt Skatteyder i Forhold til den for ham ansatte skattepligtige Indtægt saaledes, at der af Indtægter imellem 800 og 2400 Kr. kun beregnes Skat af en forholdsmæssig Del, der benævnes Skatteindtægt.

Ifg. § 11 i L. 19. Februar 1861 udgør Skatteindtægten af Indtægter imellem 800 og 2400 Kr. følgende Beløb:

Af en Indtægt paa 800 Kr. udgør Skatteindtægten 200 Kr.	
- - -	- 1000 - - - 400 -
- - -	- 1200 - - - 600 -
- - -	- 1400 - - - 900 -
- - -	- 1600 - - - 1200 -
- - -	- 1800 - - - 1500 -
- - -	- 2000 - - - 1800 -
- - -	- 2200 - - - 2100 -

For Indtægter paa 2400 Kr. og derover bliver det fulde Beløb Skatteindtægt.

VI. Skatteaaret.

I Modsætning til, hvad der efter den gældende Lovgivning er fastsat for de øvrige Kommuner i Riget, hvor Skatteaaret falder sammen med Kalenderaaret, regnes Skatteaaret i København for Tiden fra 1. April til 31. Marts, og Indkomstskatten beregnes saaledes for dette Tidsrum, kfr. § 16 i L. 19. Februar 1861.

Grunden til denne Afvigelse fra Kalenderaaret er simpelthen den, at Skatten beregnes af Indtægterne for det foregaaende Kalenderaar, hvilket medfører, at Skatteyderne først maa have en Frist efter Aarets Udløb til Opgørelse af Indtægterne og Selvangivelse af disse, og dernæst medgaar der en Tid til Forberedelserne til Indtægtsansættelsen, navnlig til Materialets Ordning saaledes, at selve Ligningen i Reglen ikke kan ventes paabegyndt før i Slutningen af Aarets første Kvartal. Da Ansættelsen af Skatteindtægten efter § 1 i Lov 1. April 1887 først kan forlanges tilendebragt inden Udgangen af Maj Maaned og Ligningslisterne derhos skulle henligge til Eftersyn, samt Klagerne tildels behandles, vil det hele Ligningsarbejde først i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli Maaned være saa vidt fremmet, at Skattens Opkrævning kan paabegyndes; men det vilde da være for sent at opkræve 1ste Kvar- tals Skat, hvis Skatteaaret faldt sammen med Kalender- aaret.

Disse Omstændigheder have saaledes nødvendiggjort et særligt Skatteaar for København, som derhos er udtrykkelig fastsat ved den ovenciterede Lovbestemmelse.

Det er utvivlsomt, at Skatteaaret for enhver Kom- munes Vedkommende maa være fastsat ved Lov, og at det ligger udenfor de kommunale Myndigheders Kompetence selv at vælge dette, alene af den Grund, at selve Skattepligten er betinget af en Persons Ophold

i Kommunen i Skatteaaret. For Land- og Købstadkommunerne er Skatteaaret derfor ogsaa ved de paa-gældende Skattelove fastsat saaledes, at det falder sammen med Kalenderaaret, og da Skatten her er en Formue- og Lejlighedsskat, er denne Ordning naturlig. Land- og Købstadkommunallovene gælde imidlertid ikke for Handelspladserne, naar undtages §§ 21, 22 og 50 i L. 6. Juli 1867, men da der ved »Skatteaaret« i § 21 utvivlsomt sigtes til Kalenderaaret, hvor ikke andet er bestemt ved Lov, saaledes som for Københavns Vedkommende, er det formentlig ikke lovmedholdeligt, naar andre Kommuner end Københavns benytte et fra Kalenderaaret afvigende Skatteaar.

VII. Indkomstskattens Opkrævning.

Ifølge § 23 i Lov 19. Februar 1861 opkræves Indkomstskatten ved Slutningen af hvert Fjerdingaar, hvergang med en Fjerdedel, og inddrives paa samme Maade som tidligere Kommuneafgifter, nemlig ved Kongens Foged, kfr. iøvrigt Lov 29. Marts 1873 §§ 3—5. Opkrævningen foregaar ved Stadens Rodemestre i Løbet af det nærmest følgende Kvartal. Efter Rodemestrenes Instrux skal Skattebilletterne i Reglen præsenteres paa Skatteydernes Bopæl indtil 3 Gange i Kvartalets Løb, dog kun forsaavidt Vedkommende bor paa Stadens Grund eller har anvist et Sted paa samme som Betalingssted. Denne Forpligtelse for Rodemestrene hviler dog kun paa en ren administrativ Bestemmelse, som Skatteyderne ikke have nogen Ret til at kræve opfyldt; de kunne derfor ikke fri sig for Følgerne af, at Skatten ikke er betalt i rette Tid, fordi en Rodemester har forsømt at præsentere Billetten til Betaling indtil 3 Gange. En Rodemesters Forsømmelse i saa Henseende kan dog paatales ved Klage til Skatteinspektøren, der er Rodemestrenes nærmeste Foresatte. Skatterestancer, der ikke ere berigtigede ved Udløbet af

det nærmest følgende Kvartal, blive ved Kongens Foged inddrevne ved Udpantning hos de Paagældende, hvorom dog forinden sker Bekendtgørelse i de til offentlige Bekendtgørelser avtoriserede Blade.

Fraflytter en Skatteyder Kommunen uden forinden at berigtige de ham paahvilende Skatterestancer, blive disse affordrede ham eller inddrevne ved Fogden i den Jurisdiktion, han tilflytter. En Fraflytter kan dog ikke forinden sin Afrejse komme til at betale Skatten for det Kvartal, i hvilket han flytter, da denne endnu ikke er forfalden til Betaling og Skattebilletten derfor ikke er udfærdiget, men vil han fri sig for Beløbets Inddriving ved Fogden, maa han ved Forfaldstid sende Rodemesteren Beløbet.

VIII. Skattepligtens og Skatteansættelsens Bortfalden.

Skatteligningen gælder for et Aar, regnet fra 1. April til 31. Marts (Skatteaaret), dog saaledes, at den bortfalder med Udgangen af det Kvartal, i hvilket den Paagældende enten dør eller fraflytter Kommunen, kfr. § 16 i Lov 19. Februar 1861.

Forsaavidt Fraflytning finder Sted inden Forløbet af fulde 4 Maaneder af Skatteaaret, er Skattepligten ikke indtraadt, og der bliver derfor heller ikke Tale om dens Ophør; men da han i saa Fald ikke kan afkræves nogen Del af det ham paalignede Beløb, bortfalder Skatteansættelsen.

Dør han derimod inden Forløbet af 4 Maaneder af Skatteaaret, maa Skattepligten siges at være tilstede saaledes, at hans Bo bliver pligtig at udrede Skatten til Udgangen af det Kvartal, i hvilket han er død. Reglerne om et 4 Maaneders Ophold i Kommunen til Begrundelse af Skattepligt kunne formentlig ikke komme til Anvendelse i dette Tilfælde. En Viborg Overretsdøm af 8. Marts 1880, U. f. R. 1880 p. 585, har vel antaget, at det

en Købstadbeboer, der var død i Januar 1878, paalignede Skattebidrag for Januar Kvartal 1878 ikke kunde paahvile hans Bo, men for Københavns Vedkommende har det altid været anerkendt og fulgt som Regel, at Skatten paahviler Boet indtil Udgangen af det Kvartal, hvori Dødsfaldet er indtruffet, navnlig er Kommunens Paastand i saa Henseende godkendt af Skifteretten, og der er heller intet i Ordene i § 16 i L. 19. Februar 1861, der strider mod denne Opfattelse. Efterlader den Afdøde sin Hustru, maa denne, saafremt hun forbliver hensiddende i uskiftet Bo, og saaledes overtager Boets Forpligtelser, udrede Skatten som Boets Repræsentant.

Den Omstændighed, at ugift Kvinde, der rettelig er ansat til Skat, i Skatteaarets Løb indgaar Ægteskab, kan ikke medføre Ophævelse af hendes Skattepligt, saa længe hun forbliver boende i Kommunen. Hendes Forpligtelse gaar derimod over paa Fællesboet, og Manden maa som dettes Repræsentant ogsaa hæfte for Hustruens Skattebidrag. Er Ægteskabet derimod indgaaet før Skatteaarets Begyndelse, og hun er ansat til Indkomstskat under Forudsætning af, at hun var ugift, forekommer det tvivlsomt, om Ansættelsens Gyldighed kan opretholdes. Man maa dog vistnok her betragte Ansættelsen som ugyldig paa Grund af, at de subjektive Betingelser for Skattepligten ikke have været tilstede. Kun i det Tilfælde, hvor Hustruen har benyttet Selvangivelse som Ugift og ikke har underrettet Ligningsmyndighederne om det senere, men før Skatteaarets Begyndelse, indgaaede Ægteskab, kan Ansættelsen mulig betragtes som gyldig; i hvert Fald maa Manden, hvis han har brugt Selvangivelse og ikke har medregnet Hustruens Indtægt, være pligtig at betale den hende paalignede Skat.

Statistiske Oplysninger om Indkomstskatten for Aarene 1862—1888.

(Nedenstaaende Tabeller ere udarbejdede paa Grundlag af det i
Stadens Regnskaber tilstedevarende Materiale.)

I. Den samlede Indtægt for Stadens Skatteydere i hvert
af Aarene 1862—1888, sammenholdt med den paa-
regnede og virkelig indkomne Skat:

Aar	Antagen Indtægt	Skatte- indtægt	Skatteprocenten	Det samlede til Indtægt beordrede Skattebeløb afrundet til lige Kroner	Det Beløb, hvormed Indkomst- skatten er indgaaet
	Kr.	Kr.		Kr.	Kr.
1862	41,000,200	36 060 800	2	512,852	489,368
1863	44,504 000	38 785,700	1 $\frac{1}{2}$	581,376	566 825
1864	43,486,600	36,248,500	2 $\frac{1}{8}$	711,305	677,362
1865	44,753,400	37,424,400	2	749,411	716,522
1866	46,514,200	38 730,900	2	762,166	734 480
1867	47,223,000	39 030 300	1 $\frac{3}{4}$	706,316	699,882
1868	47 055,200	38,573,100	2	767,793	727,133
1869	47,315,200	39,151,900	2	768,026	714,430
1870	47,681,200	39,442 600	2	884,539	830,494
1871	50,655 600	41,206,100	1 $\frac{3}{4}$	725,880	676,081
1872	58,152 800	47,441,500	1 $\frac{3}{4}$	787 724	717 794
1873	60 103,200	49 142,500	1 $\frac{7}{8}$	876 127	811,902
1874	67,992,600	54,923,700	2 $\frac{1}{8}$	1,080,086	978,381
1875	70,422,600	56 542,500	1 $\frac{3}{4}$	863,640	774,648
1876	73 456,400	58 974,500	2	1,062,110	964 447
1877	74 301,600	59,853 000	2	1,166 001	1,067,887
1878	71,754,400	57,792,600	2 $\frac{3}{8}$	1,469,805	1,323 867
1879	70,360,900	56,164,800	2 $\frac{3}{8}$	1,538,253	1,391,788
1880	73,200 500	60,112,000	3	1,694,334	1 515,567
1881	81,058 300	66 714,100	3	1,896 570	1,692,094
1882	85,361,900	70,755 000	3	2,026,921	1,809,110
1883	89,322,600	74,117,200	3	2,156,966	1 926,533
1884	95 416,800	78,725 400	3	2,260,630	2,001,271
1885	97 908,600	80 681 800	3	2 358,749	2,116,978
1886	98 305 600	80 733 300	3	2 403 042	2,141 492
1887	97,489,800	80 061 200	3	2,419,495	2,101,331
1888	101,180 000	84 100,600	3	2,580,319	2,310 437

Det i hvert af de ovennævnte Regnskabsaar ind-
gaaede Skattebeløb er noget forskelligt fra, hvad der er
indkommet af Skatten for hvert af de tilsvarende Skatte-
aar. Da Skatteaaret regnes fra 1. April til 31. Marts,
er i Indtægten for 1863 indbefattet sidste Kvartal af

Indkomstskatten for 1862—63, men kun de 3 første Kvartaler af Skatten for Skatteaaret 1863—64, og paa samme Maade forholder det sig for hvert af de efterfølgende Aar. I de første Aar er tillige medtaget under Indtægten nogle Restancer fra den tidligere Nærings- og Hjælpeskat, hvilke Beløb dog ere forholdsvist smaa, og de spille derfor ikke nogen Rolle i Oversigten.

Under det indgaaede Beløb er ligeledes medtaget Bøder for urigtig Selvangivelse, se nærmere herom Tabel V.

II. Forholdet mellem indkomne Selvangivelser og Antallet af de til Indkomstskat ansatte Personer:

Aar	Antal indkomne Selvangivelser	Af disse forbigaaede ved Ligningen som lydende paa u. 800 Kr.	Antal behandlede Selvangivelser	Antal Personer, der ere ansatte til Indkomstskat	Antal Skatteydere, der ikke have brugt Selvangivelse	Den pCt. af Skatteyderne, der ikke have brugt Selvangivelse
1862	33,742	—	—	16,231	—	—
1863	28,565	11,332	17,233	17,844	—	—
1864	24,021	—	—	17,397	—	—
1865	23,593	10,652	12,941	17,465	4,524	20 ₅
1866	23,006	10,143	12,863	17,925	5,062	20 ₈
1867	22,741	9,546	13,195	18,724	5,439	29
1868	22,175	9,256	12,919	18,553	5,634	30 ₃
1869	20,797	7,896	12,901	18,665	5,764	30 ₇
1870	21,140	7,869	13,271	18,690	5,419	29
1871	20,951	7,972	12,979	18,980	6,011	31 ₇
1872	21,030	7,630	13,400	20,553	7,153	34 ₈
1873	23,356	9,129	14,227	21,639	7,412	34 ₂
1874	23,720	7,728	15,992	26,050	10,056	38 ₆
1875	25,532	8,732	16,800	27,250	10,450	38 ₄
1876	25,015	8,078	16,937	29,060	12,123	41 ₇
1877	27,261	8,732	18,529	28,979	10,450	36
1878	26,569	8,214	18,355	27,835	9,480	34 ₁
1879	26,876	8,779	18,097	26,804	8,707	32 ₅
1880	26,506	8,362	18,144	27,232	9,088	33 ₄
1881	27,674	8,817	18,857	30,210	11,353	37 ₆
1882	23,898	8,958	20,940	31,237	10,297	33
1883	31,962	10,044	21,918	32,543	10,625	32 ₆
1884	35,249	11,440	23,809	35,383	11,574	32 ₇
1885	39,344	12,710	26,634	37,085	10,451	28 ₂
1886	39,967	12,581	27,386	38,711	11,325	29 ₃
1887	42,374	12,703	29,671	38,317	9,646	25 ₂
1888	45,084	16,230	28,854	40,520	11,666	28 ₆

III. Oversigt over forkastede Selvangivelser, samt Antallet af indkomne og behandlede Klager i Aarene 1862—1888.

Aar	Antal forkastede Selvangivelser, hvorom de Paagældende have faaet Tilmeldelse	Deraf forblevne ubesvarede		Antal Klager					
		Ant.	pCt.	hidrørende fra forkastede Selvangivelser	fra Skatteydere, der ikke have brugt Selvangivelse	Ialt	Endelig afgjorte ved Ligningskommissionen	Indankede for Overligningskommissionen	Helt eller tildels tagne til Følge af Overligningskommissionen
1862	2,084	1383	66. ₈	701	758	1,459	1,104	355	80
1863	5,416	1937	35. ₈	3,479	355	3,834	3,180	654	84
1864	3,203	1439	44. ₃	1,764	685	2,449	2,018	431	94
1865	2,183	1061	48. ₆	1,122	349	1,471	1,345	166	43
1866	1,878	955	50. ₈	923	252	1,175	1,044	131	43
1867	1,840	847	46	993	264	1,257	1,128	129	26
1868	1,381	675	48. ₉	706	218	924	815	109	27
1869	1,062	524	49. ₃	538	210	748	683	65	13
1870	941	417	44. ₃	524	248	772	719	53	19
1871	807	369	45. ₇	438	157	595	564	31	9
1872	1,337	573	43. ₁	764	181	945	857	88	26
1873	679	346	50. ₉	333	222	555	513	42	13
1874	2,739	1124	41	1,615	403	2,018	1,880	138	55
1875	1,116	572	51. ₃	544	197	741	704	37	14
1876	775	436	56. ₃	339	349	688	654	34	13
1877	1,051	495	47. ₁	556	255	811	742	69	19
1878	730	328	45	402	295	697	607	90	26
1879	605	246	40. ₆	359	254	613	565	48	22
1880	896	356	39. ₇	540	346	886	753	133	58
1881	3,210	1220	38	1,990	739	2,729	2,326	403	168
1882	3,571	1383	38. ₇	2,188	738	2,926	2,404	522	215
1883	3,757	1603	43. ₅	2,154	521	2,675	2,170	505	191
1884	4,605	1907	41. ₄	2,698	641	3,339	2,898	441	193
1885	4,412	1793	40. ₆	2,619	629	3,248	2,679	569	247
1886	5,160	1703	33	3,457	1050	4,507	3,689	818	388
1887	4,413	1458	33	2,955	889	3,844	3,226	618	306
1888	4,332	2582	59. ₆	1,750	248	1,998	1,667	331	155

Ad Tabel I. Denne udviser, at den antagne Indtægt for samtlige Skatteydere i Aarene 1862—1888 er stegen fra ca. 41,000,000 Kr. til 101,180,000 Kr. eller med 141.₉ pCt. medens Skatteydernes Antal i samme Tidsrum er voxet fra 16,200 til 40,500, eller 150 pCt.

IV. Afgang i Indkomstskatten i hvert af Aarene
1862—1888.

Aar	Ført til Afgang paa Grund af					Den samlede Afgang i Aarene 1862—68
	Nedsættelse i Skatteindtægten ifølge Reklamation		Dødsfald eller Bortflytning fra Kommunen, Skatteyderes Insolvens og lign. Aarsager	Ophold i fremmede Kommuner (Landliggere)	Militære Nedsættelser	
	til Ligningskommissionen	til Overligningskommissionen				
	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.
1862	—	—	—	—	—	23,320*)
1863	—	—	—	—	—	14,510**)
1864	—	—	—	—	—	32,190†)
1865	—	—	—	—	—	32,608
1866	—	—	—	—	—	27,578
1867	—	—	—	—	—	6,329
1868	—	—	—	—	—	40,048
1869	—	—	33,562	22,141	—	
1870	6,741	1,407	28,280	22,783	—	
1871	8,550	35	27,861	23,777	—	
1872	8,792	1,204	35,052	40,588	—	
1873	9,545	977	29,337	40,915	—	
1874	11,298	1,818	53,069	54,206	694	
1875	3,926	609	56,483	41,757	—	
1876	15,555	668	50,129	45,440	—	
1877	11,633	672	56,213	47,012	—	
1878	14,274	2,258	77,186	76,684	10,308	
1879	11,227	876	75,568	80,032	10,348	
1880	16,918	2,918	84,506	101,825	13,144	
1881	27,085	7,756	83,658	108,778	12,863	
1882	31,913	—	94,331	119,457	13,449	
1883	22,589	10,448	106,297	102,147	16,117	
1884	35,823	19,313	115,178	124,118	15,472	
1885	31,941	2,451	120,832	121,869	15,896	
1886	36,602	15,314	128,524	114,663	15,617	
1887	30,302	43,876	133,835	92,386	16,258	
1888	—	14,822	159,116	76,222	17,683	

Skatteindtægten har derimod været Genstand for en noget mindre Tilvæxt, nemlig fra 36,000,000 Kr. til

*) Herunder 5439 Kr. af den tidligere Nærings- og Hjælpeskat.

***) — 1464 - af do.

†) — 430 - af do.

V. Indkomne Bøder for falsk eller urigtig Selvangivelse.

Aar	Beløb		Anmærkning
	Kr.	Ø.	
1863	735	>	I disse Summer er dog indbefattet forskellige mindre Beløb, der ere erlagte som Efterbetaling eller Erstatning af forlignet erlagt Indkomstskat.
1865	340	>	
1867	4,880	61	
1869	459	>	
1872	3,636	25	
1876	100	>	
1885	9,722	>	
1886	43,780	>	
1887	27,543	60	
1888	88,640	11	

84,000,000 Kr. = 133.₃ pCt., hvilket viser, at den største Tilvæxt falder paa Skatteydere med en Indtægt af imellem 800 og 2400 Kr.

Ad Tabel II. Det vil af denne Tabel ses, at Selvangivelsernes Antal i det første Aar, Indkomstskatloven virkede, var overordentlig stort, idet 96.₇ pCt. af Skatteyderne have selvangivet deres Indtægt, men at Benyttelsen af Selvangivelse derefter Aar for Aar har været i Aftagen indtil Aaret 1876, da Antallet af de Skatteydere, der undlod at bruge Selvangivelse, kulminerede med 41.₇ pCt. Alene i Aarene 1870—1876 ere Selvangivelserne aftagne med 11.₇ pCt. Men efter 1876 begyndte Antallet igen at stige og er, naar undtages Aaret 1881 og en mindre Aftagen i 1886 og 1888, vedbleven hermed saaledes, at i de sidste Par Aar ikkun lidt over en Fjerdedel af Skatteyderne have undladt at bruge Selvangivelse. Den stærke Aftagen af Selvangivelsernes Antal i Perioden 1863—1876 er besynderlig, men kan forklares ved den Omstændighed, at Lovens Bestemmelse om Retten til at selvangive sine Indtægter, oprindelig af Mange er bleven misforstaaet derhen, at Skatteyderne selv skulde sætte sig i Skat. Denne urigtige Opfattelse førte naturligvis til, at der i

de første Aar over en lav Sko benyttedes urigtige Selvangivelser, hvilket bekræftes ved det store Antal forkastede Selvangivelser i 1863, det største Antal, der nogensinde er bleven forkastet. Den Omstændighed, at Angivelserne gjordes til Genstand for en omhyggelig Prøvelse, bevirkede imidlertid, at Skatteyderne efterhaanden fik Øje for, at de, naar de vilde benytte Selvangivelse, ikke alene havde Forpligtelse til at opgive rigtigt, men ogsaa ifaldt Bødeansvar ved urigtig Angivelse af Indtægten. Den første Bøde faldt i 1863, se Tabel V. Men med Skatteydernes bedre Forstaaelse af Loven svandt ogsaa Lysten til at bruge Selvangivelse, navnlig da de, ved at lade sig ansætte efter et Skøn af Ligningskommissionen og Ansættelsen derved blev for lav, ikke havde nogen Forpligtelse til at berigtige denne, medens de paa den anden Side kunde gøre Indsigelse mod en for høj Indtægtsansættelse.

Samtidig med Selvangivelsernes Aftagen har der utvivlsomt i stort Omfang forsætlig været benyttet falske eller urigtige Angivelser af Indtægten, navnlig i Perioden 1870—76, i hvilken Konjunkturerne vare saa gode, at mange Skatteydere blandt den næringsdrivende Mellemlasse har samlet eller i hvert Fald lagt Grunden til deres Formue. Det er i hvert Fald ved den i de senere Aar nødvendiggjorte skarpere Kontrol med Selvangivelserne og den hyppige Anholdelse af Skatteydere, der have brugt urigtig Angivelse af deres Indtægter, vist sig, at Størstedelen af falske eller vitterlig urigtige Angivelser falder i nævnte Periode, et Forhold, som iøvrigt bekræftes ved den Omstændighed, at det største Antal forkastede Selvangivelser, hvorimod ingen Indsigelser er fremkommen, falder i Aarene 1873, 1875 og 1876, se Tabel III. Dette er saa meget mere paafaldende, som Skatteprocenten netop i disse Aar var forholdsvis lav, idet den varierede imellem $1\frac{1}{4}$ og 2 pCt., og man fristes derfor til at søge Motivet til de urigtige Selvangivelser

tildels i den Omstændighed, at Skatteyderne nødigt vilde paradere i Skattebogen med deres virkelige Indtægter, og for at undgaa dette hellere søgte at føre Ligningsmyndighederne bag Lyset. Grunden til, at Selvangivelsernes Antal siden 1876 har været i Stigning, ligger utvivlsomt i den Omstændighed, at den stærke Bebyggelse paa Stadens Grund og Folkemængdens tilsvarende Forøgelse stillede store Krav til kommunale Foranstaltninger, til hvis Gennemførelse krævedes betydelige Summer, som for en Del maatte afholdes af Stadens løbende Indtægter, i hvis Følge man ikke alene maatte forhøje Skatteprocenten først til 2.₈ pCt. i 1878 og 1879 og siden 1880 til 3 pCt., men samtidig hermed maatte gaa noget strængere tilværks ved Ansættelsen af de Skattepligtiges Indtægt saaledes, at navnlig de Skatteydere, der ikke havde benyttet Selvangivelse, og om hvis økonomiske Forhold Ligningsmyndighederne kun vidste liden eller ingen Besked, Aar for Aar maatte forhøjes, indtil man paa denne Maade havde ramt deres virkelige Indtægt, og de Paagældende derfor fandt det rettest selv at angive disse for at undgaa for høj Ansættelse og de med Reklamation forbundne Ulemper.

Ad Tabel IV. Denne Tabel udviser bl. A., hvorledes Landliggerforholdet har udviklet sig siden Emanationen af Landkommunalloven af 6. Juli 1867 til Skade for Københavns Kommune. Allerede i 1869 medførte Skattefordelingerne paa Grund af Landophold i fremmede Kommuner et Tab i Indkomstskatten af 22,141 Kr. eller ca. 3 pCt. af den paaregnede Skat. Dette Tab var i jævn Stigning, indtil det i 1884 kulminerede med 124,118 Kr. eller 5½ pCt. af den paaregnede Skat. Efter 1884 formindskedes Godtgørelsen til Landliggere, og var i 1887 naaet ned til 92,386 Kr. = 4.₂ pCt., i 1888 endog til 76,222 Kr. = 3 pCt. Grunden til denne Nedgang maa søges i den Omstændighed, at Magistraten

i 1884 fik gennemført en anden Fordelingsmaade af Landliggerses Skattepligt imellem København og vedkommende Landkommuner, idet Landkommunerne tidligere havde faaet fuldt Skattebidrag i Forhold til Landopholdets Varighed, medens Skattepligten nu blev fordelt saaledes, at København fik en forholdsmæssig Andel af Skatten under Hensyn til, at de paa-gældende Skatteydere under Landopholdet bevarede deres Boliger heri Staden, og derhos jævnlig personlig vare tilstede her for at tilse deres Forretninger og saaledes maatte siges under Landopholdet at have samtidig Bolig i begge Kommuner.

Den exceptionelle Nedgang i 1888 i Godtgørelsen til Landliggere, skyldes dog tildels Udstillingen. Tabet i Indkomstskat paa Grund af Dødsfald, Bortflytning fra Kommunen, Skatteyderes Insolvens m. v. udgjorde i 1869 4.4 pCt. af den paaregnede Skat; i 1887 var Tabet 5.2 pCt., altsaa en Forøgelse af 0.8 pCt. Afgangen i 1888 er særlig stor i Forhold til de nærmest foregaaende Aar paa Grund af, at Nedsættelserne efter § 6 i L. ¹⁹/₂ 61 først ere foretagne i Løbet af Skatteaaret.

Afsluttende Bemærkninger.

I de 30 Aar, i hvilke Loven af 19. Februar 1861 har været gældende Norm for Paaligningen af den personlige Kommuneskat i København, er der ved de enkelte Bestemmelers Gennemførelse i Praxis efterhaanden indhøstet Erfaringer, der paa forskellige og væsentlige Punkter have blottet Mangler ved Loven, ligesom ogsaa den stedfundne stærke Udvikling i denne Periode af Samfundsforholdene og Samfærdselsmidlerne tildels har forrykket de Forudsætninger, hvorpaa saavel den københavnske Skattelov som de øvrige Skattelove ere byggede.

Den personlige Skattepligt er saaledes absolut betinget af fast Ophold eller Bolig i Kommunen uden Hensyn til, hvorfra Skatteyderen har sine Indtægter, eller hvor han driver Erhverv; men medens det i tidligere Tid vistnok maatte betragtes som Regel, at en Person havde Bopæl i den Kommune, hvor han drev Næring, havde Embede eller Bestilling, har den exceptionelle Udvidelse af Hovedstaden og nærmeste Omgivelser og den dermed følgende Udvikling af Samfærdselsmidlerne væsentlig forandret dette Forhold og medført en let og bekvem Adgang for Stadens Indvaanere til at tage Bolig udenfor Kommunen med Bibeholdelse af deres Erhvervsvirksomhed i København. De unddrage sig imidlertid herved Skattepligten til Københavns Kommune, medens de samtidig i væsentlig Grad drage Nytte af Staden, som endog i mange Tilfælde betinge deres økonomiske Stilling; det er indlysende, at dette Forhold allerede har haft og med de nu bestaaende Skattelove fremdeles vil faa til Følge, at den Indtægt, der tilfalder Kommunen igennem Indkomstskatten, betydelig forringes i samme Grad som Nabokommunerne lukrere herved.

Som allerede omtalt i de indledende Bemærkninger, var der under Forhandlingerne om Loven af 19. Febr. 1861 fra forskellige Sider Stemning for at inddrage Interessent- og Aktieselskaber samt juridiske Personer under den kommunale Skattepligt, uden at det dog lykkedes at faa dertil sigtende Bestemmelser optagne i Loven. I de forløbne Aar har imidlertid Samfundsforholdenes Udvikling medført, at der i et Omfang, som man næppe da har tænkt sig, har dannet sig forskelligartede Selskaber til Overtagelse af industrielle Anlæg og Handelsforetagender eller andre Næringsbrug; disse Selskaber have skabt en stærk Konkurrence med de private Forretninger og derhos i høj Grad lagt Beslag paa de kommunale Indretninger og Foranstaltninger, uden at yde noget direkte Skattebidrag til Kommunen.

Paa den anden Side maa det erkendes, at Tids-

forholdene have ført det med sig, at de Fordringer, der stilles til Tilfredsstillelsen af Livets absolute Fornødenheder, ligeledes ere stegne saaledes, at Evnen til at udrede Skatten af de mindre Indtægter ikke nu er tilstede i samme Grad som ved Lovens Emanation.

Det er særlig paa de her nævnte Hovedpunkter, at der, i de siden 1861 forløbne Aar, hyppigt og med stigende Vægt har været stillet Krav om Reforme. Der skal nu i det Følgende gives en kortfattet Oversigt over det Væsentlige af, hvad der i saa Henseende er fremkommet.

Ifølge § 25 i Lov 19. Febr. 1861 skulde forskellige Bestemmelser i Loven, hvorunder § 11 (Skatteskalaen), underkastes en Revision inden Udgangen af Aaret 1864. I Henhold hertil blev der i 1864 forelagt Rigsdagen et Lovforslag, hvorved der dog kun, efter Kommunalbestyrelsens forud indhentede Erklæring, søgtes gennemført nogle mindre væsentlige Ændringer sigtende til at lette Ligningskommissionens Arbejde, men dette Lovforslag blev ikke gennemført. Loven havde paa dette Tidspunkt kun virket i nogle faa Aar, og der var derfor endnu ikke indhøstet saadanne Erfaringer, at man allerede fandt Anledning til at fremkomme med Forslag til videre-gaaende Reforme.

I 1867 optoges Sagen paany, idet Indenrigsministeriet opfordrede Kommunalbestyrelsen til at tage Spørgsmaalet om den i § 25 i Lov af 19. Febr. 1861 befalede Revision af denne Lovs §§ 2, 3 og 11 under Overvejelse og fremkomme med Forslag til de Forandringer i Loven, der fra Kommunens Side maatte ønskes foretagne. Resultatet af Magistratens Overvejelser i denne Anledning foreligger i et Lovudkast med dertil knyttede Motiver, der findes i Borgerrepræsentationens Forhandlinger for 1867—68, p. 172—210. Magistraten foreslog ved denne Lejlighed Skattepligten udvidet, dels til at omfatte den Indtægt, der er-

hvervedes ved Næring, Embede eller Ejendom i København, uden Hensyn til, om Indtægtsnyderen havde Bopæl i København, dels til de saakaldte juridiske Personer, samt Afskaffelsen af den trykte Skattefortegnelse, foruden nogle mindre Ændringer m. H. t. Fremgangsmaaden ved Skattens Ligning og Skatteydernes Selvangivelse, ligesom man overhovedet ved denne Lejlighed kom nærmere ind paa Bestemmelser om den mellemkommunale Beskatning. Borgerrepræsentationen fraraadede imidlertid at gennemføre sidstnævnte Bestemmelser, ligesom ogsaa Forslaget om Beskatning af juridiske Personer, hvorimod man enedes om Forslaget til Beskatning af Indtægt hidrørende fra Næring eller Embede, oppebaaren af udenfor København boende Personer. Borgerrepræsentationen foreslog ligeledes en Forandring i Skalaen sigtende til at lempe Skatten paa de mindre Indtægter, udover hvad der er fastsat i Loven, medens Magistraten ikke kunde tiltræde dette Forslag, men holdt paa Bevarelsen af den oprindelige Skala. Lovforslaget sendtes Indenrigsministeriet ved Skr. af 21. Decbr. 1867 (se B. R. F. 1867—68, p. 347—350) med Anmodning om Sagens videre Fremme, men det blev ikke forelagt Rigsdagen, hvorimod et af Ministeriet ændret Lovforslag fremsattes i Rigsdagens ordinære Samlinger i 1867 og 1868, men naaede ikke i noget af Aarene udover 1ste Behandling.

Ved Skr. af 16. April 1872 forelagde Indenrigsministeriet paany Kommunalbestyrelsen Spørgsmaalet om en Skattereform til nærmere Overvejelse, idet Ministeriet var betænkt paa, i Henhold til de under Rigsdagens senest foregaaende Samlinger førte Forhandlinger, at fremsætte Forslag til Lov om Paaligning af kommunal Formue- og Lejlighedsskat udenfor København, hvorved bl. A. Spørgsmaalet om den mellemkommunale Beskatning skulde søges ordnet ved almindelige Regler, der i deres Hovedtræk maatte bygges paa det Grundlag, som er angivet i en af Folketinget den 29. Febr. 1871

vedtagen Dagsorden (Rigsdagstidenden 1871—72, Till. B, p. 949 o. fl.) og hvori udtales Forventning om: at Regeringen i næste Rigsdagssamling vilde forelægge et Lovforslag om den kommunale Beskatning, omfattende alle Landets Kommuner, og gaaende ud fra den Grund-sætning: at den personlige Skatteydelses Størrelse bør være afhængig af Personernes Indtægt, Formue og Lejlighed, samt at den Enkeltes Skattebidrag ikke alene kommer hans Opholdskommune tilgode, men ogsaa andre Kommuner, forsaavidt han der driver Næring, beklæder Embede eller har Indtægter af fast Ejendom eller igennem Tiender, samt at denne Beskatning overhovedet ordnes saaledes, at den kan danne Grundlaget for en Statsskat.

Da Gennemførelsen af disse Bestemmelser imidlertid vilde nødvendiggøre tilsvarende Regler for den københavnske Skattelovgivning, og den i § 25 i Lov 19. Febr. 1861 paabudte Revision endnu ikke var fyldestgjort, fremsatte Ministeriet Begæring om, at Magistraten vilde foranledige, at saavel Spørgsmaalet om den mellemkommunale Beskatning, som iøvrigt de Forandringer, der maatte anses ønskelige i Loven af 19. Febr. 1861, toges under Overvejelse af Kommunalbestyrelsen, og at der derefter tilstilledes Ministeriet Forslag til de Forandringer i Lovgivningen om den kommunale Beskatning i København, som den maatte finde Anledning til at anbefale.

Denne Sag gav nu Anledning til en meget omhyggelig og indgaaende Behandling af samtlige de Forhold, der havde Krav paa at blive tagne i Betragtning ved en eventuel Skattereform, se B. R. F. 1872—73, p. 255—298, 754—818 og 823—840. Resultatet af Forhandlingerne mellem Kommunalbestyrelsens 2 Afdelinger blev Vedtagelsen af et Lovforslag om Paa-ligning af Indkomstskat til Staden København, hvori de i 1867 fremsatte Forslag bleve optagne og tilknyttede yderligere Bestemmelser, sigtende til en fyldigere Reform.

Der var ved denne Lejlighed Spørgsmaal om at inddrage Formuen under Skatteobjektet, men herfor var der dog ikke Stemning, idet Kommunalbestyrelsen udtalte sig for Bibeholdelsen af den oppebaarne Indtægt alene.

Iøvrigt omfattede dette Lovforslag følgende Hovedpunkter:

1) Skattepligten skulde udvides til Aktieselskaber, Foreninger og unavngivne Interessentskaber, saavel som Stiftelser (dog ikke milde og velgørende), Lehn og andre juridiske Personer, dog kun med Hensyn til den Indtægt, der ikke uddeltes til deri interesserede Personer, som havde fast Ophold heri Landet: endvidere skulde Staten og Kommuner heri Landet, forsaavidt de maatte have Bedrift i København, være skattepligtige af Halvdelen af den derved indvundne Indtægt, ligesom Enhver, der uden at have Bopæl i København, men sammesteds drev Næring eller anden Bedrift, havde Embede eller Bestilling, ejede fast Ejendom, eller igennem Arvefæsteafgift eller Kanon havde faste Indtægter, skulde inddrages under Skattepligten med Halvdelen af deres fra Staden hidrørende Indtægt. Forsaavidt de sidstnævnte Personer havde Bolig i København, men kunde henføre deres Indtægter fra ovennævnte Kilder til anden Kommune, skulde de ligeledes kun svare Indkomstskat af Halvdelen af disse Indtægter til København.

2) Fordelingen af en Persons Skattepligt mellem flere Kommuner paa Grund af Ophold der, enten samtidigt eller til forskellige Tider af Skatteaaret, skulde ske i Forhold til Opholdets Varighed dog saaledes, at der for hele den Tid, han eller hans Husstand maatte opholde sig i København, skulde beregnes fuld Skat af hele den Indtægt, han maatte have dersteds fra Næring, Bestilling eller Ejendom, medens han skulde være fri for at skatte til København for den Tid, han opholdt sig i anden Kommune, af den Indtægt, han maatte

have fra lignende Kilder i Opholdskommunen, hvorimod den, der hverken havde skattepligtigt Ophold i København eller anden Kommune her i Riget, skulde betale Skat af sin fulde fra København hidrørende Indtægt.

3) Indtægter paa under 1000 Kr. skulde gaa fri for Skat, medens den Moderation paa de mindre Indtægter, der nu ophører med 2400 Kr., var udvidet til Indtægter paa indtil 4000 Kr, saaledes at kun Indtægter paa dette Beløb og derover skulde beskattes fuldt ud.

Dette Lovforslag, der var affattet under Hensyn til, at der udarbejdedes et lignende for de øvrige Kommuner, blev imidlertid ikke særligt forelagt Rigsdagen, idet Ministeriet fremsatte Forslag til Lov omfattende samtlige Landets Kommuner, altsaa ogsaa København, men dette naaede ikke længer end til 1ste Behandling i Folketinget.

I den ordinære Rigsdagssamling 1882—83 fremkom et privat Lovforslag om den personlige Kommuneskat m. v. (den saakaldte interkommunale Beskatning), hvilket blev vedtaget af Folketinget, men efterat være oversendt til Landstinget standsedes af dette Ting ved en motiveret Dagsorden, hvori Trangen til en kommunal Skattereform, særlig i interkommunal Henseende, anerkendtes, og Regeringen opfordredes til at forberede og fremme en saadan Reform.

I denne Anledning udsendte Ministeriet et Cirkulære, dateret 5. Maj 1883, til samtlige Amtmænd om at foranledige Lovforslaget gjort til Genstand for Overvejelser i de forskellige Amdsraad og Kommunalbestyrelser, navnlig Bestemmelserne om den mellemkommunale Beskatning, Aktieselskabers og unavn-givne Interessentskabers, Stiftelsers og andre juridiske Personers Inddragelse under den personlige Kommuneskat, samt om Hartkornsskatternes Fixering, hvorhos begærtes Oplysning om den Minimumsindtægt, der ved Paaligning af Formue- og Lejlighedsskatten hidtil var

bleven anset som Betingelse for Skatteevne, samt den Minimumsindtægt, der i de Kommuner, hvor en degressiv Skala benyttedes, var anset som Betingelse for fuld Skattepligt.

Ved Skr. af s. D. anmodede Ministeriet ligeledes Magistraten, under Henvisning til Cirkulærets Indhold, om at foranledige Sagen taget under Overvejelse af Kommunalbestyrelsen og Betænkning derefter tilstillet Ministeriet.

I Cirkulæret udtaler Ministeriet, at det ofte nok har haft Lejlighed til at blive opmærksom paa de ved den bestaaende Ordning heftende Mangler og Ulemper og i 1872—73 havde fremsat Forslag til Lov om en Reform paa dette Omraade, men at Folketinget ikke havde fundet Anledning til at lade det nyde Fremme. Det nu forelagte Lovforslag var imidlertid ikke af et saadant Indhold, at Regeringen kunde give det sin Tilslutning, medmindre gennemgribende Forandringer vare blevne foretagne i samme, hvorimod den var stemt til Gunst for den interkommunale Beskatning, og da Forslagets Bestemmelser i saa Henseende vare holdte i nøje Overensstemmelse med det tidligere Regeringsforslag, var der Intet til Hinder for, at disse benyttedes som Grundlag for de kommunale Bestyrelses Overvejelser.

Efterat Sagen havde været Genstand for Overvejelser i Magistraten, kom man her til det Resultat, at den forlangte Betænkning maatte indskrænke sig til Behandling af Spørgsmaalet om Beskatning af Formuen ved Siden af Indtægten, samt om Fastsættelsen af Skalaen, medens man iøvrigt kun skulde indskrænke sig til at henlede Ministeriets Opmærksomhed paa de Bestemmelser i Lovforslaget, der af principielle Grunde ikke burde gennemføres, eller som vare i Strid med Udkastets Grundtanke, eller ikke passede paa Københavnske Forhold, for at Ministeriet derefter selv kunde tage Beslutning om og hvorvidt de paaankede Bestemmelser skulde ændres.

Med Hensyn til de i Lovudkastet indeholdte Bestemmelser om Ligningskommissionen og dens Sammensætning kom man snart paa det Rene med, at en Reform paa dette Omraade for Københavns Vedkommende ikke kunde blive tilfredsstillende ved en Ændring af de i Udkastet foreslaaede Bestemmelser, og at en Omordning derhos var saa paatrængende nødvendig, at der burde søges gennemført særlige Lovbestemmelser for København, uanset hvilken Skæbne det foreliggende Lovudkast iøvrigt vilde faa. Som Følge heraf blev der udarbejdet et særligt Lovforslag om Fremgangsmaaden ved Paaligning af Indkomst-, eventuelt Formueskat i København. I Skr. af 9. Januar 1884 fremsatte Magistraten sine Betragtninger i Sagen, tilligemed de paa samme byggede Forslag, for Borgerrepræsentationen, se B. R. F. 1883—84, p. 1144—1213. Efterat Sagen havde været behandlet i et af Borgerrepræsentationen nedsat Udvalg, og dette havde afgivet sin Betænkning, blev denne Genstand for nærmere Forhandlinger, hvorom henvises til B. R. F. 1884—85, p. 679—707, 816—857. Der viste sig at være nogen Uenighed imellem Kommunalbestyrelsens 2 Afdelinger om forskellige Punkter i Hovedlovforslaget, hvorom den til Indenrigsministeriet afgivne Betænkning kom til at bære Vidnesbyrd.

Borgerrepræsentationen kunde saaledes ikke tiltræde Forslaget om en særlig Beskatning af Formuen paa Grund af de praktiske Vanskeligheder, der formodedes at ville vise sig ved at komme til en rigtig Ansættelse af Formuen og en retfærdig Beskatning af samme, medens Magistraten mente, at disse Vanskeligheder vare noget overvurderede. Angaaende Beskatning af Aktieselskaber og unavngivne Interessentskaber samt om Maaden, hvorpaa Skattefordelingen mellem de forskellige Kommuner rettest burde iværksættes, var der ligeledes Divergens, ligesom ogsaa om Fastsættelsen af Skalaen, men iøvrigt var man enig om at bifalde Principet om en Formue-

og Indtægtsskat fælles for hele Landet, ligesom ogsaa fuld Enighed var tilstede om at faa Forslaget til en forandret Paaligningsmaade for København ophøjet til Lov.

Det eneste Resultat, der hidtil er udgaaet af de i det Foregaaende omhandlede Reformforslag, er Loven af 1ste April 1887, hvorved man fik gennemført en Omordning med Hensyn til Ligningsarbejdet, og opnaaede Ret til at ansætte Tilflyttere til Indkomstskat for en Del af Skatteaaret, hvorimod det ved denne Lejlighed gentagne Forsøg paa at blive den trykte Skattefortegnelse kvit ikke lykkedes.

Endnu skal kun bemærkes Følgende: Den Omstændighed, at Skatteansættelsen er baseret paa Skatteydernes frivillige Selvangivelse af deres Indtægter, har fra første Færd stemplet det i Loven af 19. Febr. 1861 givne Beskatningsprincip som et af de uheldigste, der vel kan tænkes anvendt for den kommunale Beskatning, idet Loven selv aabner Skatteyderne en Udvej til helt eller tildels at unddrage sig Skatten, særlig af store og ekstraordinære Indkomster, nemlig ved at de Paa-gældende kan undlade at bruge Selvangivelse og derved fordølge deres virkelige Indtægt for Ligningsmyndighederne; disse kunne vel, hvor Skatten er en Formue- og Lejlighedsskat og forudsat noget Kendskab til den paa-gældende Skatteydere Levevis, komme til et nogenlunde rigtigt Skøn om hans Skatteevne, men herpaa kommer det jo slet ikke an. Ved et Skøn at fastsætte hans Indtægt for det foregaaende Aar, maa paa Forhaand betragtes som overordentlig vanskeligt, for ikke at sige umuligt. Der er derfor i Virkeligheden ikke anden Udvej for Ligningskommissionen end at prøve sig frem ved Aar efter Aar at forhøje Ansættelsen for saadanne Skatteydere, der ikke have benyttet Selvangivelse, indtil disse selv tilkendegive, at deres virkelige Indtægt er naaet. Men det ses let, at denne Methode ikke er tilfredsstillende. Saa- fremt Indkomstskatten skal svare til sit Navn og sin egentlige

Karakter, ses ikke rettere, end at Skattepligten burde være obligatorisk i Forhold til Skatteydernes fulde Indtægt saaledes, at de maatte være forpligtede til under Bødeansvar som for falsk Selvangivelse at berigtige en for lav Ansættelse, noget, der finder Sted f. Ex. i Hamborg, hvor Indkomstskatsprincippet overhovedet er gennemført med al ønskelig Konsekvens. Noget udtrykkeligt Forslag om Indførelsen af tvungen Selvangivelse har ikke været fremsat under noget af de foran omtalte Reformforsøg, om det end undtagelsesvis er fremført under Forhandlingerne om samme. Dets Gennemførelse ved Lov maatte imidlertid nødvendiggøre saadanne Bestemmelser, der hindrede Skatteyderne fra at unddrage sig Skatten af deres fulde Indtægter ved blot at fraflytte Kommunen, ligesom ogsaa enhver Offentliggørelse om Skatteydernes Indtægtsforhold maatte afskaffes og forbydes, thi netop denne Offentliggørelse har sikkert for mange Skatteydere den Betydning, at de hellere undlade at bruge Selvangivelse og derved unddrage sig en Skat, som de iøvrigt gerne vilde betale, end udsætte sig for, at deres virkelige Indtægtsforhold gives til Pris for Offentligheden.

De af Landliggerforholdets Udvikling flydende Tab for København vilde næppe blive væsentlig formindskede ved Gennemførelsen af de foreslaaede Bestemmelser for den interkommunale Beskatning, der ikke indeholder særlige Regler for dette ejendommelige Forhold. Som Forholdet nu er, aabenbarer det imidlertid en af de største Urimeligheder ved den bestaaende Skattelovgivning, idet der ligefrem nu sættes en Præmie paa Landophold udenfor Kommunen, derved at Skatten i Landkommunerne i Reglen holdes saa lav, at derved Fordelingen af Skattepligten fremkommer en Fordel for Skatteyderne i Form af en ofte ikke ringe Nedsættelse i Indkomstskatten, udover det Beløb, der er betalt til Landkommunen. Da det tilmed er de største Skatteydere, som hovedsagelig drage Fordel af Landliggergodtgørelsen, bliver

Ubilligheden saa meget større, naar henses til de mindre Skatteydere, der ikke have Raad til at ligge paa Landet og ofte have ondt ved at udrede Indkomstkatten, der vel maa siges at være særlig byrdefuld for de smaa Indtægter. Landliggerforholdet er af en saa exceptionel Natur — det maa nærmest siges at være en Luxus at ligge paa Landet — at de almindelige Fordelingsregler ikke passe her, og der vilde derfor formentlig intet Ubilligt være i at paalægge Landliggere et mindre Skattebidrag til Landopholdskommunen, uden Ret til at kræve Nedsættelse, paa Grund heraf, i Skatten til Hovedopholds- og Erhvervskommunen.
